

Social- og Indenrigsudvalget

Mariager 10/12 2019

Økonomiske strukturer

Refusionsreglen i Servicelovens § 176 blev i kølvandet på Tøndersagen og Brønderlevsagen iværksat for at hjælpe kommunerne fra de omkostningstunge anbringelser. Kommunerne erkendte at have negligeret misbrugte børn grundet økonomiske incitamenter. Derfor blev Serviceloven indført til at støtte kommunerne i at tvangsfjerne misbrugte børn. Det har derfor ikke umiddelbart været Folketingets intention, at skabe en økonomisk struktur til hvad jeg vil illustrere nedenfor, at Servicelovens § 176 kan misbruges til. Overordnet set finder jeg det imponerende at lade det være muligt, at misbruge en økonomisk struktur i tvangsfjernelsessager, efter kommuner har erkendt at have ladet børn seksuelt misbruge for at kommunerne kunne spare penge. Ikke at skelne mellem handicaps og omsorgssvigt i sociale sager er det primære problem.

Da amterne blev nedlagt og den specialiseret opgave med børn med handicaps blev overgivet til kommunerne, blev mange specialiseret tilbud nedlagt. Kommunerne sagde klart fra på opgaven, som da heller ingen midler fik med sig, og Folketinget skabte derved en virkelig ringe position for børn med handicaps.

Refusion i Servicelovens § 176

Fra 710.000 kr. til 1.420.000 kr. fratrækkes 25 procent, der udgør 177.500 kr., som anbringelseskommunen får refunderet i udgift til anbringelsen.

Fra 1.420.000 kr. til 2.130.000 kr. fratrækkes 50 procent, der udgør 355.000 kr., som anbringelseskommunen får refunderet, sammen med 177.500 kr., som til sammen udgør en besparelse på 532.500 kr.

Fra 2.130.000 kr. til 2.840.000 kr. fratrækkes 75 procent, der udgør 532.500 kr., som anbringelseskommunen får refunderet, sammen med 177.500 kr. og 355.000 kr., som til sammen udgør 1.242.500 kr.

Efter 2.840.000 kr. fratrækkes 100 procent sammen med 1.242.500 kr. **Det vil sige, at anbringelseskommunen kan forudsige, at udgiften til de/t anbragte børn/barn maksimalt kommer op på 1.597.500 kr. i de mest omkostningstunge sager.** Det kan i mange handicapsager bedre svare sig for kommunen at anbringe barnet/børnene og derved afgrænse udgiften hertil, via ovenstående.

Hvis anbringelsen sker i en institution i anbringelseskommunen, så får anbringelseskommunen en del af den statslige refusion som indtjening, da kommunen køber ydelser af sig selv og får statslig refusion herved.

Et eksempel

I en familie med to børn med handicaps, så koster to specialinstitutionspladser 1.440.000 kr. om året for hjemkommunen. Har en familie med to børn med to specialpladser i kommunen brug for yderligere støtte, så er handlerummet hertil kun på 157.500 kr. da familien ellers udgør en større udgift for kommunen end ved tvangsanbringelse af børnene, jf. Servicelovens § 176 og ovenstående regnestykke. Ofte har familier ramt af handicap brug for mere end specialinstitution/skoletilbud. Det kan være tabt arbejdsfortjeneste, aflastning, psykologhjælp, familiebehandling, ekstern bistand til træning af handicaps, handicapbolig, handicapbil, hjælpemidler mv.

Udgør udgiften til en familie, uanset antal børn, mere end 1.597.500 kr. så er der et økonomisk incitament for kommunen til at tvangsanbringe børnene, da kommunen derved vil kunne få refunderet udgiften til familien på alt udover 1.597.500 kr. Det vil kommunen ikke kunne få mens børnene bor ved deres biologiske ophav, da Servicelovens § 176 ikke gælder for hjemmeboende børn.

Når jeg finder frem til hvad kommunerne får af tilskud fra staten til børn med autisme og/eller ADHD, så modregner jeg dette tilskud med 1.597.500 kr. og har derved anbringelseskommunens reelle udgift eller indkomst til/grundet anbringelsen. Det fik jeg desværre ikke svar på fra Social- og Indenrigsministeren, jf. min henvendelse af 27/11 2019, der er modtaget 28/11 2019.

Løsningsforslag

Servicelovens § 176 er et brud på Menneskerettighedskonventionens artikel 8 og Handicapkonventionen artikel 7, 1. og 2. afsnit, artikel 15, 17 og 22 afsnit 1 i sin nuværende udformning. Disse konventioner skal Folketinget overholde, hvilket kan gøres let ved at udvide Servicelovens § 176 til at gælde hjemmeboende børn også. Så kan staten spare lidt penge på anbringelser, og familiers ret til at være sammen kan blive beskyttet, ved at fjerne kommunernes økonomiske incitament ved at tvangsfjerne omkostningstunge børn fra deres forældre. Vi familier ser frem til den strukturelle beskyttelse af vores familieliv på trods af handicap.

Venlig hilsen
Kristina Kiettelmann Jensen
Vejrmøllegården 20
9550 Mariager
Tlf: 60677647